

Arrest

nr. 111 529 van 9 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICLOTTE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pashtoun van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Saidan Arabi in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. U bent tot de 8ste klas naar het Bar Sultanpur lyceum gegaan. In 1390 (2011) bent u gestopt met uw studies aangezien u niet tevreden was over de kwaliteit van het onderwijs in uw district. Uw vader, (A.Q.R.), is arts. Na de val van het talibanregime is hij als coördinator beginnen werken voor verschillende buitenlandse organisaties (USAID, Save the Children, HealthNet, MSH, UNFPA en IMF) op verschillende plaatsen in Afghanistan. Enkele maanden voor uw vertrek, ontvingen uw vader en zijn collega's een dreigbrief van de taliban toen ze aan het werk waren in Khost. De taliban eiste dat ze onmiddellijk zouden stoppen met hun werkzaamheden. Uw vader staakte zijn werk aldaar en

keerde terug naar Surkh Rod. Een maand later begon hij opnieuw te werken voor UNFPA in Nangarhar aangezien hij zijn gezin moest onderhouden. Zeven of acht maanden later kwam de taliban 's nachts naar uw ouderlijke woning. U deed de deur open. De talibanstrijders zeiden dat u moest doorgeven aan uw vader te stoppen met zijn werk en dat als hij dat niet zou doen, u en uw vader gedood zouden worden of u ontvoerd zou worden en gedwongen zou worden voor hen te werken. Voor ze vertrokken, gaven ze u nog een dreigbrief. Uw vader werd op de hoogte gebracht van wat er was gebeurd en kwam naar Saidan Arabi. Hij zei u geen zorgen te maken maar vroeg u wel voorzichtig te zijn en niet onnodig naar buiten te gaan. Tien dagen later stuurde de taliban een tweede dreigbrief naar uw ouderlijke woning. Uw vader keerde opnieuw terug naar Surkh Rod en besloot samen met uw moeder dat het beter was dat u Afghanistan verliet. Na een maand onderweg te zijn geweest, kwam u op 21 oktober 2012 aan in België, waar u de volgende dag asiel vroeg.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw taskara; twee schoolrapporten; twaalf foto's van u en uw vader; een certificaat van USAID; een aanbevelingsbrief van Save The Children; zes aanbevelingsbrieven van Management Sciences for Health (MSH); één aanbevelingsbrief van HealthNet; één mapje van UNFPA; drie brieven van de taliban; en de enveloppe waarin de documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt elementen aan te dragen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient er gewezen te worden op uw bedrieglijke verklaringen aangaande uw beweerde geboortedatum. U stelde dat u 17 jaar was op het moment dat u asiel vroeg in België, namelijk op 22 oktober 2012. De dienst Voogdij liet op 26 oktober 2012 echter een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij de programmawet van 22 december 2003 en bij de programmawet van 27 december 2004. Het medisch onderzoek toont aan dat u op 26 oktober 2012 een leeftijd had van 20,7 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De taskara die u naar aanleiding van het gehoor voor het CGVS aanbracht is niet van aard om deze conclusie te weerleggen aan gezien uit informatie van het CGVS, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker. Uit voorgaande blijkt dan ook dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast.

Voorts heeft het Commissariaat-generaal een aantal ernstige bedenkingen aangaande uw asielrelaas die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Zo verklaarde u dat uw vader zijn werk in Khost had gestaakt toen hij daar een dreigbrief van de taliban had ontvangen en vervolgens een positie aannam bij UNFPA in Nangarhar (CGVS, p.13 en 18-19). Nadat de vraag tot vier keer toe werd herhaald, kon u uiteindelijk verduidelijken dat uw vader deze brief had ontvangen voordat de taliban naar uw ouderlijke woning was gekomen (CGVS, p.18). Aanvankelijk verklaarde u echter dat het bezoek van de taliban aan uw ouderlijke woning, de eerste keer was dat de uw vader werd bedreigd (CGVS, p.18), wat aldus niet overeenstemt met bovenstaande verklaringen. Verder gevraagd waar uw vader zich bevond op het moment dat de taliban naar uw ouderlijke woning was gekomen, stelde u niet te weten of hij op dat moment al dan niet in Khost was of ergens anders (CGVS, p.19). Gevraagd waarom u dacht dat hij in Khost was daar u even voordien had verklaard dat uw vader zijn werk in Khost had stopgezet, antwoordde u dat u in de war was. De vraag nog eens herhalend, stelde u opnieuw dat uw vader op het moment dat de taliban naar uw ouderlijke woning was gekomen, misschien in Khost was, of misschien ergens anders (CGVS, p.19). Aldus gevraagd of u bedoelde dat u niet wist waar uw vader toen was, beaamde u dat (CGVS, p.19). Het roept echter vragen op dat u niet zou weten of dat u niet zou willen weten waar in Afghanistan uw vader aan het werken was op het moment dat de taliban persoonlijk bedreigingen uitte ten opzichte van u en uw vader net omwille van zijn werkzaamheden (CGVS, p.16). Voorgaande is des te bedenkelijker daar u eerder wel kon vertellen dat uw vader in Khost en vervolgens in Nangarhar werkzaam was (CGVS, p.19). Uw incoherente verklaringen, ondermijnen aldus de geloofwaardigheid van uw problemen.

Verder heeft het Commissariaat-generaal een bedenking bij de door u neergelegde dreigbrief die de taliban u persoonlijk zou hebben afgegeven. Volgens uw verklaringen kwamen er op een nacht talibanstrijders naar uw ouderlijke woning (CGVS, p.15-16). Ze vroegen naar uw vader en zeiden dat hij moest stoppen met zijn werk voor de buitenlanders (CGVS, p.16). U stelde dat ze er eveneens mee dreigden u te zullen ontvoeren en te zullen dwingen met hen samen te werken als uw vader niet zou luisteren (CGVS, p.16). Volgens uw verklaringen gaven de talibanleden – van wie u niet weet wie ze waren en met hoeveel ze waren (CGVS, p.19) – u op het einde van het gesprek een brief (CGVS, p.16). Uit de vertaling blijkt dat er in deze brief die dateert van 18 sambula 1391 (8 september 2012), evenwel helemaal niets wordt gezegd over de activiteiten van uw vader (CGVS, p.14). De taliban vraagt enkel aan u de groepering te vervoegen en mee te vechten tegen de ongelovigen (CGVS, p.14). Het roept ernstige vragen op dat de taliban enerzijds vroeg naar uw vader en zei u te zullen dwingen jihad te voeren indien uw vader niet zou stoppen met zijn werk, maar anderzijds helemaal niets over uw vader vermeldde in de dreigbrief.

Ter zake dient er nog op gewezen te worden dat wanneer u werd gevraagd in welk jaar u de twee dreigbrieven van de taliban had ontvangen, u antwoordde dat de brieven u werden bezorgd toen u problemen kreeg met de taliban (CGVS, p.13). De vraag nog eens herhalend, stelde u het jaar niet te kennen (CGVS, p.13). Nochtans mag van iemand die acht jaar naar school is geweest, verwacht worden dat hij weet in welk jaar zijn problemen zijn begonnen. Bovendien kon u wel vertellen dat u de brieven tien dagen voor uw vertrek had ontvangen en dat u in 1391 (2012) Afghanistan hebt verlaten (CGVS, p.13 en 15). Het is dan ook uitermate bedenkelijk dat u tot twee maal toe niet kon antwoorden op de vraag.

Dat u vaker tijdens het gehoor vage verklaringen aflegde, blijkt overigens eveneens wanneer u werd gevraagd of de dorpeelingen soms kwaad spraken over uw vader omwille van zijn werk voor buitenlandse hulporganisaties (CGVS, p.17). U antwoordde eerst naast de kwestie waarna u twee keer stelde dat er misschien inwoners van uw regio waren die het werk van uw vader niet leuk vonden en dat er misschien andere mensen waren die het werk van uw vader wel leuk vonden (CGVS, p.17). Gevraagd naar een duidelijk antwoord, stelde u uiteindelijk dat u nooit heeft gehoord dat de mensen in uw regio kwaad spraken over uw vader (CGVS, p.17). Ook uw ontwijkende verklaringen omtrent bovenstaande aspect, roepen vragen op bij uw asielrelaas.

Voorts is het bedenkelijk dat – nadat de taliban u had bedreigd – uw moeder tegen u zei niet ongerust te zijn aangezien de taliban misschien een vergissing had gemaakt en misschien niet op zoek was naar u en uw vader (CGVS, p.20). U stelde dat uw moeder u hoop en moed wilde geven (CGVS, p.20). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat ook uw vader na het bezoek van de taliban zou hebben gezegd u geen zorgen te maken (CGVS, p.20). Gezien de reputatie van de taliban, mag de reactie van uw ouders echter sterk verbazen. Bovendien was u degene die de deur had opengedaan en die had gesproken met de talibanstrijders (CGVS, p.16), wat het des te bedenkelijker maakt dat uw ouders de problemen zouden minimaliseren om u zogenaamd te beschermen. Bijkomend dient er nog op gewezen te worden dat uw vader – volgens uw verklaringen – enerzijds zou hebben gezegd u geen zorgen te maken maar u anderzijds zou hebben gevraagd voorzichtig te zijn en niet onnodig naar buiten te gaan (CGVS, p.20-21). Deze tegenstrijdige reactie van uw vader, zet de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder op de helling.

Verder dient er nog opgemerkt te worden dat wanneer u werd gevraagd of u of uw moeder uw vader had ingelicht over het bezoek van de taliban, u stelde niet te weten wie uw vader op de hoogte had gebracht, waarna u hieraan toevoegde dat u dacht dat uw neef hem had ingelicht (CGVS, p.20). Ook dat vage antwoord, roept twijfels op bij uw asielrelaas.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat uw vader ook na uw vertrek is blijven werken voor buitenlandse hulporganisaties ongeacht de door u beweerde dreigementen (CGVS, p.4, 5, 8 en 21). Gevraagd of uw vader nog problemen heeft gehad met de taliban na uw vertrek, stelde u hierover niets te weten (CGVS, p.21). Volgens uw verklaringen wil uw vader u niet ongerust maken (CGVS, p.21). Het roept echter vragen op dat u hierover niet zou communiceren met uw familie daar u beweerde dat de taliban ook u viseerde omwille van de werkzaamheden van uw vader.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van uw vader, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. De door u neergelegde documenten veranderen niets aan de genomen beslissing. Uw taskara houdt enkel verband met uw identiteit en heeft geen uitstaans met de door u aangehaalde vluchtmotieven. bijgevolg is het document niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw vluchtmotieven te herstellen. De foto's waarop u te zien bent in uw provincie zijn louter een indicatie voor uw herkomst, die hier niet ter discussie staat. De twee foto's van een feest waarop u en uw vader te zien zijn, zijn louter een indicatie voor de familiale band tussen u en uw vader, die hier evenmin onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. De foto's

van uw vader en zijn collega's, de verschillende aanbevelingsbrieven van de hulporganisaties waarvoor hij heeft gewerkt en het mapje van UNFPA, bevestigen de werkzaamheden van uw vader maar zijn niet in staat de geloofwaardigheid van uw persoonlijke problemen met de taliban te herstellen. Wat betreft ten slotte de drie dreigbrieven van de taliban, dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten niet uitgaan van een officiële instantie zodat de authenticiteit ervan onmogelijk kan worden nagegaan. Overigens kunnen documenten enkel als bewijs worden aanvaard indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen. Gezien uw bedrieglijke verklaringen over de hoedanigheid van uw vrees kan aan voornoemde brieven dan ook geen waarde worden gehecht.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Er dient vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen teneinde zich te onttrekken aan de situatie in uw regio van herkomst. U bent een alleenstaande, jongvolwassen, gezonde jongeman. U spreekt naast Pashtou ook Dari en u hebt acht jaar school gelopen (CGVS, p.2-3). Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw vader goed verdiende en dat uw familie eveneens over 10 jerib land beschikt dat wordt bewerkt door een landbouwer (CGVS, p.6-7 en 15). Er kan dan ook aangenomen worden dat u in Afghanistan beroep kan doen op een kapitaalkrachtig netwerk waarop u kan steunen. Gevraagd op het einde van het gehoor of u zich in Kabul zou kunnen vestigen, stelde u enkel dat uw familie gelukkig is in Surkh Rod en verkiest daar te blijven (CGVS, p.21), wat de door u beweerde problemen nog verder ondermijnt en voorts geen afdoende argument is om u niet in de hoofdstad te vestigen bij een eventuele terugkeer. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen ben ik dan ook van oordeel dat Kabul in uw hoofd een redelijk intern hervestingsalternatief biedt conform art. 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert, in wat zich aandient als een eerste middel, de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Voorafgaandelijk verwijt hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een summiere en foutieve motivering en betoogt hij dat het CGVS zich louter steunt op de vaststelling dat hij verward lijkt en niet altijd op coherente wijze kon antwoorden. Aan het feit dat hij *"waarschijnlijk gestresseerd is"* wordt geen aandacht besteed, het CGVS motiveert niet afdoende waarom zijn verhaal niet geloofwaardig is en het CGVS gaat voorbij aan het gegeven dat *"het afnemen van een dergelijk interview stress kan veroorzaken"*.

Verder kunnen volgens verzoeker *"sommige"* van de motieven makkelijk worden weerlegd. Zo stelt hij:

- omtrent de dreigbrief dat het mogelijk is dat de taliban een dreigbrief afgeeft die voor hem is bestemd en daarbij aangeeft dat, indien zijn vader zijn werk niet zou stoppen, het dreigement uit de brief zal worden voltrokken;
- aangaande het al dan niet kwaad spreken door de dorpelingen, dat het eigen is aan kwaadsprekerij dat de personen in kwestie hierbij niet worden betrokken en dat het moeilijk is om na te gaan of er al dan niet wordt kwaad gesproken over een familielid;
- inzake de geruststelling door zijn ouders, dat het logisch is dat ouders hun kind willen geruststellen, dat zij paniek willen voorkomen en dat dit een diepmenselijke reactie is;
- betreffende zijn opleiding, dat hij een hekel had aan school, dat hij veel spijbelde en dat de kwaliteit van het onderwijs te wensen over liet, zodat niet mag worden verwacht dat hij onder druk uitgebreid kan antwoorden op gedetailleerde vragen;
- over zijn documenten, dat ernstige twijfel over hun authenticiteit niet voldoende is om hieraan bewijswaarde te ontfangen.

Verzoeker stelt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, benadrukt dat zijn afkomst van Afghanistan niet wordt betwist en doet gelden dat de situatie er nog problematisch is, zoals blijkt uit de informatie die het CGVS hanteert. Uit deze informatie blijkt dat de situatie in Kabul is verbeterd doch hieruit blijkt niet dat elke dreiging van de taliban kan worden uitgesloten. Bovendien dateert het rapport van juni 2012 zodat het onmogelijk een accurate weergave kan zijn van de actuele veiligheidstoestand. Het CGVS baseert zich hierop dan ook ten onrechte om te besluiten dat verzoeker zich zonder gevaar in Kabul kan vestigen. Verzoeker citeert voorts uit het *World Report 2013* van Human Rights Watch en voegt dit rapport bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage3). Hij leidt uit dit rapport af dat niet kan worden besloten dat de impact van het geweld in Kabul op het leven van de gewone burgers beperkt is of dat aldaar voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade ten gevolge van een bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat voor hem geen redelijk vestigingsalternatief bestaat in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker herhaalt dat geen rekening werd gehouden met zijn geringe opleiding en met zijn stress tijdens het interview. De beslissing steunt volgens hem verder op minieme tegenstrijdigheden en verwarrende verklaringen die niet fundamenteel zijn en onvoldoende zijn om zijn aanvraag af te wijzen. Hij kon immers antwoorden op tal van vragen over zijn land van herkomst en staafde zijn verhaal met officiële documenten, brieven en foto's.

2.1.2. Verzoeker voert, in wat zich aandient als een tweede middel, de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden blootgesteld aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en wijst op het risico te zullen worden gedwongen de jihad te voeren en op het risico op ernstige schade zoals dit blijkt uit de hoger geciteerde informatie.

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een attest van 18 september 2013 neer waarin gesteld wordt dat zijn psychologische toestand de laatste maanden achteruitgaat, dat hij depressief is en dat hij angstaanvallen heeft (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.1. De twee aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de vaststelling niet betwist dat hij bij de aanvang van zijn asielprocedure bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn beweerde geboortedatum en dat hij op deze wijze, door zich jonger voor te doen dan hij is, heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet wordt aangevochten, door de Raad overgenomen. Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd, vormt een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft verzoekers concrete asielmotieven, dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid hiervan op fundamentele wijze wordt ondergraven doordat hij de problemen waarop hij zijn vrees baseert situeerde tijdens de periode waarin hij reeds in Europa vertoefde. Verzoeker, die op 21 oktober

2012 in België aankwam, stelde bij de DVZ en bij het CGVS dat zijn reis vanuit Afghanistan naar België ongeveer één maand in beslag nam (administratief dossier, stuk 4, p.15; stuk 11, verklaring, nr.36). Tevens stelde hij dat hij tien dagen na het ontvangen van de dreigbrieven van de taliban vertrok uit zijn land en gaf hij aan dat hij de tweede dreigbrief, waarna werd beslist dat hij het land moest verlaten, ontving tien dagen nadat de taliban een eerste maal langskwamen en hem een eerste dreigbrief overhandigden (administratief dossier, stuk 4, p.13, 16). Uit het voorgaande blijkt dat het bezoek van de taliban en het ontvangen van de twee dreigbrieven zouden hebben plaatsgevonden in september 2012. Dit blijkt overigens tevens uit de data waarop de twee dreigbrieven blijkens de vertaling tijdens het gehoor bij het CGVS zouden zijn uitgereikt, met name 18/6/1391 en 28/6/1391 (*ibid.*, p.14), hetgeen overeenstemt met 8 september 2012 en 18 september 2012 in de Gregoriaanse kalender.

Verzoeker bevestigt ter terechtzitting, ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, nogmaals dat hij in september 2012 zijn land verliet en dat zijn reis ongeveer één maand duurde. Uit het administratief dossier blijkt echter dat zijn vingerafdrukken reeds op 30 mei 2012 werden afgenomen in Griekenland en dat hij zich aldus reeds geruime tijd voordat zijn beweerde relaas zich zou hebben afgespeeld in Afghanistan in Europa bevond (administratief dossier, stuk 12, 'HIT EUODAC' van 22 oktober 2012). Wanneer verzoeker met deze vaststelling wordt geconfronteerd tijdens de terechtzitting, blijkt hij hiervoor geen verklaring te kunnen bieden en beperkt hij zich ertoe op algemene wijze te beweren dat zijn geheugen hem in de steek laat.

Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt daarenboven dat hij (i) tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de aanvang van de bedreigingen door de taliban jegens zijn vader; (ii) incoherente en vage verklaringen aflegde over de plaats waar zijn vader zich bevond wanneer de taliban naar de ouderlijke woning kwam; (iii) vage verklaringen aflegde daar waar hij niet kon preciseren met hoeveel personen de taliban waren toen zij naar de woning kwamen (iv) wanneer hiernaar herhaaldelijk werd gevraagd, niet in staat bleek om aan te geven in welk jaar hij de dreigbrieven van de taliban zou hebben ontvangen, en dit ondanks dat hij wel kon preciseren dat hij deze ontving tien dagen voor zijn vertrek en dat hij in 2012 Afghanistan verliet. Verzoeker tracht ten onrechte de voormelde vaststellingen te minimaliseren door deze af te doen als zijnde niet-fundamenteel. Zij hebben immers betrekking op essentiële elementen in zijn asielrelaas.

Het verweer dat verzoeker *"waarschijnlijk gestresseerd is"* en dat *"het afnemen van een dergelijk interview stress kan veroorzaken"* kan evenmin volstaan om de voormelde, pertinente vaststellingen te ontkrachten. Verzoeker beperkt zich ter zake immers tot de voormelde, louter algemene en hypothetische bewoordingen, zonder aan te tonen dat hij tijdens het gehoor daadwerkelijk dermate gestresseerd was dat hij niet bij machte was om verklaringen af te leggen of dat niet mocht worden verwacht dat hij zijn relaas op een coherente en gedetailleerde wijze kon uiteenzetten. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze de beweerde stress zijn verklaringen zou hebben beïnvloed of van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Dient bovendien te worden opgemerkt dat, waar nog aangenomen kan worden dat elk gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen.

Nog daargelaten dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de voorgehouden beëindiging van zijn opleiding, daar waar hij eerst duidelijk aangaf dat zijn vader niet wist dat hij stopte met school omdat hij deed alsof hij naar school ging en loog om dan even verder plots te beweren dat zijn familie hiervan wel op de hoogte was, besloot om hem naar een privéschool te sturen nadat hij stopte met zijn opleiding en hiertoe de nodige regelingen trof (administratief dossier, stuk 4, p.16-17), vormt verzoekers voorgehouden geringe opleiding evenmin een afdoende verklaring voor het voorgaande. Vooreerst kan worden opgemerkt dat hij, zelfs indien geloof kan worden gehecht aan de bewering dat hij veel spijbelde, toch acht jaar scholing genoot en derhalve toch minstens een zekere opleiding heeft genoten. Bovendien wordt verweerder bijgetreden waar deze repliceert dat ook van een persoon met een geringe opleiding mag worden verwacht dat deze in staat is om op voldoende coherente en duidelijke wijze informatie te verstrekken over de gebeurtenissen die hij zelf heeft meegemaakt.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het niet plausibel is dat verzoekers vader, die omwille van zijn werkzaamheden voor ngo's in wezen het hoofddoel vormde van de bedreigingen vanwege de taliban, enerzijds de (secundaire) dreiging jegens verzoeker dermate ernstig zou nemen dat hij besliste dat verzoeker het land diende te verlaten doch anderzijds geen verdere stappen zou ondernemen teneinde zichzelf en de rest van verzoekers gezin te beschermen. Uit verzoekers verklaringen blijkt in dit kader dat zijn vader, zijn moeder, zijn twee broers en zijn zus verkozen om na zijn vertrek gewoon in de ouderlijke woning en in hetzelfde dorp te blijven wonen en dat zijn vader de werkzaamheden die de oorzaak zouden hebben gevormd voor de bedreigingen daarbij eveneens gewoon verderzette (*ibid.*, p.4-5, 8-9, 21).

Nog minder aannemelijk is het dat verzoekers vader en gezin desondanks geen verdere problemen zouden hebben gekend met de taliban. In dit kader blijkt dat verzoeker, die nog in contact staat met zijn familie in Afghanistan, nergens enige melding maakte van concrete problemen in hun hoofde. Hij stelde integendeel, gevraagd hoe het met hen ging: *"Ze waren verdrietig maar het gaat"* en preciseerde dat zij verdrietig waren omdat zij hem missen (*ibid.*, p.8-9). Hij beweerde weliswaar te denken dat zijn vader hem niet vertelde over eventuele problemen en deze voor hem trachtte te verbergen (*ibid.*, p.21), doch dit betreft een louter vermoeden en is niet gestoeld op enig objectief gegeven. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoekers familie eventuele problemen tegenover hem zouden verzwijgen daar deze voortspruiten uit de problemen die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek en dergelijke informatie voor verzoeker en zijn asielaanvraag van essentieel belang zijn.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De neergelegde documenten, zoals opgenomen in het administratief dossier, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen (stuk 14: documenten). Ten aanzien van de Taskara wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat hieraan, gelet op het leeftijdsonderzoek in het administratief dossier en de informatie waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is, slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden gehecht. Hoe dan ook heeft dit stuk betrekking op verzoekers identiteit en heeft het geen uitstaans met zijn asielmotieven zodat dit de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn relaas niet kan herstellen.

Dezelfde opmerking kan worden geformuleerd met betrekking tot verzoekers schooldocumenten, die weliswaar een indicatie kunnen vormen voor zijn scholing en herkomst doch niet voor de waarachtigheid van zijn asielrelaas.

De foto's en de documenten inzake verzoekers vaders tewerkstelling kunnen hoogstens deze werkzaamheden, verzoekers herkomst en de familiale band met zijn vader aantonen doch bevatten geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger gedane, concrete vaststellingen.

Ten aanzien van de dreigbrieven van de taliban, motiveert de bestreden beslissing met reden dat deze documenten niet uitgaan van een officiële instantie zodat de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan. Bovendien kan aan dergelijke documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende bewijswaarde worden gehecht, en dit wanneer zij worden aangevoerd in het kader van een geloofwaardig relaas. De brieven in kwestie worden, te meer gelet op de hoger gedane vaststelling dat deze zouden zijn uitgereikt aan verzoeker op het moment waarop hij reeds in Europa vertoefde, *in casu* echter geenszins aangevoerd in het kader van een geloofwaardig relaas, zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Hoe het ter terechtzitting neergelegde attest, dat dateert van 18 september 2013 en waarin slechts gesteld wordt dat verzoekers psychologische toestand de laatste maanden achteruitgaat, dat hij depressief is en dat hij angstig is, afbreuk zou kunnen doen aan voormelde vaststellingen, wordt door verzoeker niet uiteengezet en kan niet worden ingezien (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Vooreerst wordt in dit attest nergens enige oorzaak of enig vermoeden van de oorzaak van de hierin aangehaalde problemen aangehaald. Verder blijkt hieruit, te meer daar verzoeker van de in dit attest vermelde problemen nooit eerder melding maakte en deze ook nog niet vermeldde in zijn verzoekschrift van 2 mei 2013, geenszins dat, waar of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op zijn hoger aangehaalde verklaringen of op de bestreden beslissing.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Gelet op de *sub* 2.2.5. vastgestelde ongeloofwaardigheid van het beweerde asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich steunt op de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat er met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt in voormelde richtlijnen daarnaast dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker toont, gelet op zijn verklaringen, niet aan dat van hem, het voorgaande in acht genomen, niet mag worden verwacht dat hij zich in Kabul zou vestigen.

Wanneer werd gevraagd of hij niet in Kabul kon wonen, haalde hij vooreerst nergens enige reden aan waarom van hem niet kon worden verwacht zich aldaar te vestigen. Integendeel blijkt uit zijn verklaringen – minstens impliciet – dat hij deze mogelijkheid wel degelijk had, doch dat hij en zijn familie er bewust voor kozen om in hun dorp te blijven omdat zij daar een huis, land en familie hadden en omdat zij er blij en gelukkig waren (administratief dossier, stuk 4, p.21). Verzoeker is voorts een alleenstaande, jongvolwassen man. Verder beschikt hij over de nodige talenkennis en spreekt hij Pashtou en Dari. Tevens ging hij gedurende acht jaren naar school en heeft hij bijgevolg enige scholing genoten (*ibid.*, p.2-3). Bovendien slaagde verzoeker erin en toonde hij voldoende zelfstandigheid en initiatief om naar Europa te reizen. Hoe dan ook blijkt uit zijn verklaringen dat hij in Afghanistan over familie beschikt die voldoende financiële draagkracht heeft om hem, zo dit nodig mocht zijn, op financiële wijze te ondersteunen. Zo heeft zijn familie een groot stuk grond en hebben zij een landbouwer die deze grond voor hen bewerkt. Tevens werkt verzoekers vader in Afghanistan als arts en verdient deze daarbij maar liefst 6 000 dollar per maand (*ibid.*, p.4, 6, 15).

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met zijn individuele profiel, dient te worden besloten dat van verzoeker, daargelaten de vraag of de situatie in zijn regio van herkomst van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich vestigt in Kabul, dat bereikbaar is via de aldaar gelegen internationale luchthaven. Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in dit kader dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich hiervoor op het richtsnoer van UNHCR van december 2010 waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan de verweernota (SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 22 maart 2013 en SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse” van 21 maart 2013) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste

zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afgaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidsparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe aanval-cel oprolde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de daguren.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt is. Uit de informatie die door de commissaris-generaal op objectieve wijze werd beoordeeld blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger aangehaalde internationale rechtspraak, voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het CGVS, stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De SRB's zoals bij de nota gevoegd zijn samengesteld uit een veelheid aan gezaghebbende en betrouwbare bronnen die op objectieve en systematische wijze de veiligheidssituatie in Kabul analyseren. De door verzoeker geciteerde passages uit het *World Report 2013* van Human Rights Watch hebben betrekking op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en wegen geenszins op tegen de uitgebreide, gedetailleerde en specifieke analyse van de veiligheidssituatie zoals deze wordt gedaan in de voormelde SRB's.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS